

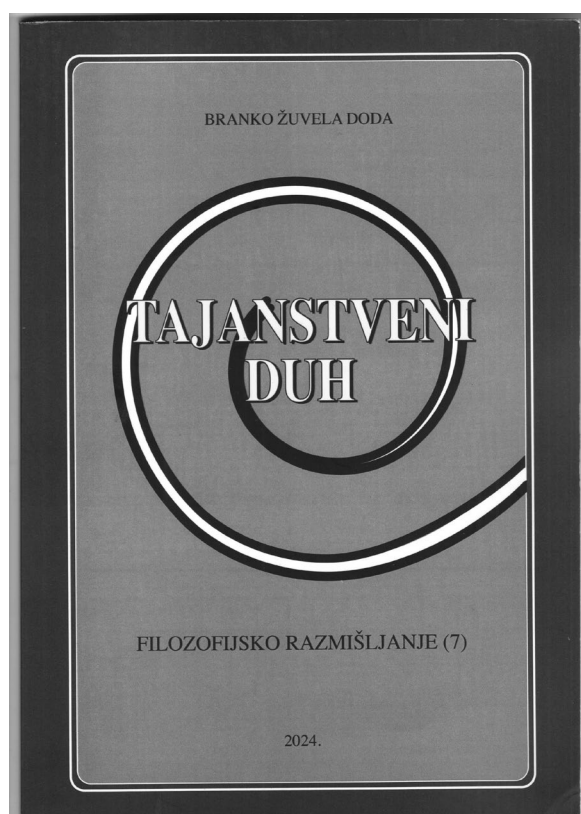
MISLIM I PIŠEM DAKLE JESAM

*Branko Žuvela Doda: Tajanstveni duh -
filozofijsko razmišljanje (7).
Vlastita naklada: Zagreb 2024.*

Tonko Barčot, Vela Luka
tonbarcot@yahoo.com

Na izmaku ovog ljeta sam nakon podužeg vremena sreo autora u Veloj Luci. Izgledao mi je poput stranca, a i on sam će u svojoj najnovijoj knjizi napisati da se tako i osjeća u svojem rodnom mjestu. Neko vrijeme sam ga nagovarao na intervju za ovaj časopis. Nije osjećao potrebu da se ikome obraća na taj način, želi to isključivo preko svojih filozofijskih rasprava.

Nanizao je njih sedam u proteklim godinama otkad ne izlazi „Luško libro“. Premda su te rasprave općeg karaktera i on je svjestan da to nisu pitanja kojima velika većina Lučana razbija glavu, on ih svejedno uvijek i iznova posvećuje Lučanima (i prijateljima). Piše im i posebno slovo, pa i u ovoj, sedmoj raspravi. Prisjetio se ponovno prohujaolog vremena, svih onih užanci svojeg djetinjstva i mladosti, i preporučio novim generacijama da čitaju „Luška libra“ i upoznaju luške specifičnosti i tradicije. A za te nove generacije potrebno je napisati da je Žuvela Doda, koji je poznatiji pod drugim, osobnim, krležijanskim nadimkom, zadužio Velu Luku na različite načine. Ne samo što je autor pjesme „Sjećanje na Velu Luku“ kojom je proslavio i proslavlja svoje rodno mjesto, pokretač časopisa i jedan od urednika njegovih 20 brojeva koji jesu u mnogočemu luška enciklopedija, već i stoga što je sakupio i obradio jezično blago Vele Luke. Iako je on više vuk samotnjak, još je od mladosti bio u žiži zbivanja. Nekoć kao bradati i buntovni predvodnik studenata i srednjoškolaca (kada se nije bojao nacionalno izraziti i odrediti u anacionalnim vremenima), a s društvenim promjenama i svih raseljenih Lučana okupljenih u Društvu Vela Luka. Njegova frenetična i neobuzdana energija nikoga nije ostavljala ravnodušnim. Nije častohlepan i ne

*Knjiga nije u slobodnoj prodaji,
namijenjena je „internoj uporabi“.
Koliko vidim nema je niti u
knjižnicama i upitno je koliko
je i koliko će biti dostupna
čitateljima. Autor očito nema
pretenziju raširiti svoju misao,
već je tek pribilježiti kao
svjedočanstvo svojeg postojanja.
Mislim i pišem dakle jesam.*

zanimaju ga priznanja, ne nameće se. U donekle samoživnoj i autarkičnoj maniri čovjeka koji se ne prilagođava i ne opterećuje mišljenjima drugih, živi svoje ideale.

A o čemu to Branko Doda piše u raspravi, za koju bi se dalo iščitati da je posljednja u nizu započetom 2014. s knjigom naslova „Svijet zadanog stvora“? U nevelikoj knjižici na tridesetak stranica on se bavi velikom temom, razrješenjem misterije života. Vidi je u duhu kao apsolutu, subjektu svakog živog bića. Žuvela drži da duh ide kroz vrijeme, od pojedinca do pojedinca, ne stvarajući posebne veze među njima. Znanje određenog pojedinca samo je njegovo. Sa smrću tijela, duh koji je vječan odmah seli u novo tijelo. Novi pojedinac iznova se „gradi“ u drukčijem kontekstu bez znanja o onom prethodnom. Žuvela daje primjer električnog uređaja koji će tek proraditi uz struju. Ona je nevidljiva, ali bez nje uređaj ne radi

pa je ona „subjekt cijelog događaja“. Prema Žuveli, isti je duh prisutan i u životinjama i biljkama, bez razine (samo)spoznaje kao kod čovjeka.

Žuvela nije amater na ovom polju. Diplomirani je filozof, a i u tekstu se vidi da vlada literaturom (Helvetius, Heidegger, Hegel kojem je najbliži). Sve ove njegove rasprave uređene su na jednak način, s jednostavnim dizajnom u čijem je središtu koncentrična spirala koja asocira na širenje (života, spoznaje). One nisu u slobodnoj prodaji, namijenjene su „internoj uporabi“, kako to navodi autor. Koliko vidim nema ih niti u knjižnicama i upitno je koliko su i koliko će biti dostupne čitateljima. Autor očito nema pretenziju raširiti svoju misao, već je tek pribilježiti kao svjedočanstvo svojeg postojanja. Mislim i pišem dakle jesam.

Bila vam filozofija bliska ili ne, čitajte Branka Žuvelu, važno ime luške baštine.